

MELAATSHEID

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, zijn wij Jezus innig dankbaar omdat Hij ons reinigde en ons genas van onze geestelijke melaatsheid?

Deze verlossing wil heel wat zeggen! De ziekte melaatsheid is in de bijbel immers een schaduwbeeld van zonden, onreinheid en ongerechtigheid. Indien wij in zonden leven, zijn wij in Gods ogen bedekt met etterende zweren (Jesaja 1:6).

Niemand van ons, niemand van de mensen, kan in waarheid zeggen dat hij of zij zonder zonde is. Wij allen waren in Gods ogen zondig en dus melaats (Romeinen 3:9-19).

Ook Mozes de grote leider van Israël was in Gods ogen melaats. *“Mozes, steek je hand in je boezem”* sprak God (Exodus 4:6). Mozes gehoorzaamde en zijn hand bleek door en door melaats te zijn. Maar toen Mozes zijn eigen melaatsheid had ontdekt en op Gods aanwijzing opnieuw zijn hand in eigen boezem stak, toen geschiedde Gods wonder. Zijn hand was genezen (Exodus 4:7). Dat is Gods genade! Ook voor ons, want God wil ons laten ontdekken dat ook wij melaats zijn. Maar Hij wil ons daarna ook genezen.

Niet alleen Mozes, maar ook zijn zuster Mirjam, de profetes, en ook bijvoorbeeld koning Uzzia moesten ontdekken dat zij melaats waren. Zo ook wij!

Wat is nu precies de ziekte melaatsheid, ook wel lepra genoemd? Uit encyclopediën kan ik (als leek) het volgende afleiden:

Melaatsheid is een besmettelijke infectieziekte veroorzaakt door de bacterie Mycobacterium leprae. Het verloop van de ziekte is progressief, met andere woorden de gevolgen van de ziekte worden steeds ernstiger. De ziekte begint met gevoelloze plekken op de huid en met rode huidvlekken. Als de bacteriën zich via de bloedbaan verspreiden, ontstaan ergens anders weer nieuwe huidaandoeningen zoals etterende zweren, huidverdichtingen, etc. Als de zenuwen beschadigd worden, ontstaan er ernstige misvormingen aan het lichaam. Door destructie van botten en gewrichten ontstaan ten slotte zeer grove misvormingen. Vingers en tenen vallen af. Grote stukken vlees rotten gewoon weg.

Mensen met melaatsheid in dit stadium zien er vreselijk uit. Zij zijn niet om aan te zien, soms zelfs afzichtelijk. Ieder van ons zal op de televisie wel eens beelden van deze zieken hebben gezien.

Maar voor God de Vader zien wij er in onze zondestaat precies hetzelfde uit. Voor Hem zijn wij dan niet om aan te zien. God sprak middels de profeet Jesaja tot het zondige en ongehoorzame Israël de volgende woorden in Jesaja 1:5-6 – *“Waar toe zoudt gij meer geslagen worden? Gij zoudt des afvals des te meer maken; het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat. Van de voet zool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelfde; maar wonden, en striemen, en etterbuilen, die niet uitgedrukt noch verbonden zijn, en geen derzelve is met olie verzacht.”*

God beschouwde het volk van Israël in hun ongereinigde zondestaat als het ware als afval!

Melaatsheid werd in Israël een plaag genoemd. Voor de zieke was het dat zeker.

Als iemand ziek werd en deze ziekte werd geconstateerd, dan werd hij of zij officieel onrein verklaard door de priester. De kleding van melaatsen moest gescheurd worden als een teken van diepe droefheid. Ook moesten zij hun hoofd ontbloten als teken van diepe rouw. En waar zij ook gingen, steeds moesten zij luid voor zich uitroepen: *“Onrein, onrein!”*, zodat andere mensen in hun omgeving werden gewaarschuwd dat er melaatsen naderden, zodat zij zich tijdig uit de voeten konden maken. Elk contact met gezonde mensen moest worden vermeden teneinde besmetting te voorkomen. Melaatsen waren de paria's van de maatschappij. Zij werden verbannen uit hun woonplaats en moesten zelfs huis en haard, hun echtgenoten, familie en gezin verlaten. Zij moesten ergens anders maar alleen gaan wonen. Leest u in dit verband Leviticus 13 eens!

Broeders en zusters, stelt u zich dit eens voor! Door hun ziekte moesten de melaatsen hun man of vrouw, hun kinderen, hun vader of moeder en iedereen verlaten. Ze werden totaal verstoten. Na een tijdje waren hun kleren volkomen versleten en tot lompen geworden. Ze werden arme, zieke en afzichtelijke bedelaars. Na verloop van tijd was er nog maar weinig menselijks aan hen. Zij werden in de ergste stadia van hun ziekte als het ware tot monsters. En niemand wilde beslist geen contact meer met hen. Ze waren volkomen verlaten. Wat een leven vol van intense dagelijkse droefheid moesten zij leiden, wat een leven van pijn, honger en dorst, van hitte en koude moesten zij leven. Wat een leven van eenzaamheid en verdriet. Al hun geliefden waren er niet meer. Melaatsen hadden op het laatst vast en zeker geen enkel geloof en vertrouwen meer in de mensen. En waarschijnlijk ook niet meer in God.

Maar prijst God! Hoe groot is toch Zijn oneindige Liefde! Hoe groot is toch Zijn onmetelijke Genade! God de Vader zond Zijn geliefde, eniggeboren Zoon Jezus Christus naar de aarde om ook de arme, betreuenswaardige melaatsen te redden en te genezen. Het was Zijn uitdrukkelijke wil om hen te reinigen. Jezus kwam om aan het kruis op Golgotha te sterven, zodat álle mensen die eens door de zonden (melaatsheid) waren gevelde maar nu in Hem geloven, vergeving zouden ontvangen, verlossing en reiniging.

Markus 1:40-42 – *“En tot Hem kwam een melaatse, biddende Hem, en vallende voor Hem op de knieën, en tot Hem zeggende: Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Jezus, met barmhartigheid innerlijk bewogen zijnde, strekte de hand uit, en raakte hem aan, en zeide tot hem: Ik wil, word gereinigd! En als Hij dit gezegd had, ging de melaatsheid terstond van hem, en hij werd gereinigd.”*

Ja, broeders en zusters, we lezen het goed. Jezus wil dat melaatsen worden gereinigd. Het lijkt erop dat in het hart van de melaatse man twijfel aanwezig was, maar niet bij Jezus. Zijn hart brandt van liefde voor de zondaar en Hij wil er geen enkele twijfel over laten bestaan, dat Hij wil reinigen en redden en verlossen. En weet u wat zo bijzonder was? Jezus raakte de melaatse aan om Zijn liefde te tonen. Elke andere mens was als de dood om een melaatse aan te raken, bang om ook besmet te worden. Maar Jezus toonde Zijn liefde. Hij was niet bang voor contact met de melaatsen. Zo kunnen we in de bijbel lezen, dat Jezus bij een andere gelegenheid Simon, de melaatse, zelfs in zijn huis bezocht.

Ik wil nog een klein puntje met u delen. Zoals gezegd hadden de door hun familie en omgeving verstoten melaatsen nauwelijks contact meer met gezonde mensen. Zij waren eenzaam en alleen. En dus zochten zij steun bij elkander. Melaatse mensen vormden vaak hele groepen. Maar zo is het ook met zondaren. Wanneer we diep in de zonden zijn gevallen en Jezus nog niet kennen, dan zoeken we vaak de andere gelijkgestemde zondaren op. Want bij hen voelen we ons dan thuis. Het spreekwoord zegt: *“Soort zoekt soort”*. En zeer zeker voelen we ons dan niet thuis bij christenen

Op één van Zijn tochten door Israël kwam Jezus, de Heiland, in een klein dorpje en daar was ook zo'n grote groep melaatsen. Vanaf grote afstand keken ze naar Jezus, maar ze durfden niet dichterbij te komen. Zij hadden echter wel gehoord van Jezus. Zij hadden gehoord dat Jezus de zieken genas en nu riepen ze van veraf *“Jezus, Meester, ontferm U over ons”*. Zij riepen niet *“genees ons”*, maar ze riepen *“ontferm U over ons”*. Met andere woorden, wees toch bewogen over ons en help ons. Wellicht waren ze al zo vaak door de mensen teleurgesteld, dat zij nu geen enkel vertrouwen meer in mensen hadden. Maar in hen was er toch nog een sprankje hoop, dat Jezus anders was en niet zoals alle andere mensen. Zij hadden eigenlijk geen geloof meer, maar wellicht dachten ze dat de Genezer Jezus, gezien al die mooie verhalen over Hem, toch wel anders zou zijn. En ze voelden zich zo ellendig en eenzaam. En met dat kleine beetje vertrouwen wat er nog over was, overwonnen zij hun scepsis en ze riepen: *“Jezus, ontferm U toch over ons”*. En het grote wonder vond plaats, Jezus genas hen.

Lukas 17:11-19 – *“En het geschiedde, als Hij naar Jeruzalem reisde, dat Hij door het midden van Samaria en Galilea ging. En als Hij in een zeker vlek kwam, ontmoetten Hem tien melaatse mannen, welke stonden van verre; En zij verhieven hun stem, zeggende: Jezus, Meester! ontferm U onzer! En als Hij hen zag, zeide Hij tot hen: Gaat heen en vertoon uzelf den priesteren. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En een van hen, ziende, dat hij genezen was, keerde wederom, met grote stemme God verheerlijkende. En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan; En Jezus, antwoordende, zeide: Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen? En zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden.”*

Broeders en zusters, waren wij niet ook als die melaatse mensen? Voelden wij ons niet net zo ellendig in onze afschuwelijke, vieze zondestaat? Maar Jezus kwam in onze levens, toen wij Zijn kruisoffer op Golgotha aannamen en in Hem geloofden. We geloofden dat Hij voor onze zonden in onze plaats aan het kruis was gestorven. En we beleden onze schuld en Hij vergaf ons en Hij genas en reinigde ons. We mochten een kind van God de Vader worden. Omdat Jezus onze melaatsheid, onze zonden, op Zich nam. Denkt u zich dit grote wonder eens in! Jezus nam onze vieze melaatsheid op Zich, Hij werd ziek en vernederde Zich, zodat wij konden worden genezen. Nooit, nooit, nooit zullen wij deze Liefde kunnen begrijpen.

De bijbel beschrijft in Jesaja 52:14 en in Jesaja 53:2-4 hoe vreselijk Jezus eruit zag, toen Hij werd geslagen met onze melaatsheid: *“Gelijk als velen zich over u ontzet hebben, also verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen;..... Want Hij is als een rijsje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.”*

Wat een vernedering onderging mijn lieve Jezus, broeders en zusters. Nu begrijp ik waarom het duister werd op aarde, toen Jezus in doodsnood aan het kruis hing (Mattheus 27:45). Ik vraag uw aandacht voor het woordje *“geplaagd”*. In de Hebreeuwse grondtekst staat er eigenlijk *“geplaagd met melaatsheid”* (*“nagoeah”* – נגועה) geschreven. Jezus had ons zo lief, dat Hij onze melaatsheid op Zich nam en Hij genas ons. Maar toen Hij daar bloedend en kapotgeslagen, bespuwd en bespot aan het kruishout hing, was Hij niet meer om aan te zien. Zo afzichtelijk en verachtelijk zelfs, dat de mensen die toekeken hun gezichten verborgen. Maar Jezus accepteerde deze ultieme vernedering voor ons.

Vergeeft u mij, maar ik wil een onbeschaamde vraag stellen. Hoe is het nu gesteld met onze dankbaarheid, broeders en zusters? Hebben wij Jezus nog lief? Kunnen wij Hem nog met een vurig hart aanbidden? Behoren wij wellicht tot onze schande tot die negen genezen melaatse mannen, die Jezus na hun genezing de rug toekeerden. Of zijn wij hopelijk als die ene melaatse man, die vol dankbaarheid naar Jezus terugkeerde en zich voor Jezus voeten neerwierp met zijn aangezicht ter aarde en Hem dankte en aanbad.

Is het u opgevallen, broeders en zusters, dat deze ene man de enige was tegen wie Jezus zei: *“Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden.”*?

Moge onze lieve Heiland u en mij rijkelijk zegenen met een van dankbaarheid barstend hart. Amen.